

I Det Stora Helas jaglösa medvetande

Jag befinner mig i en glaskub utan fastställda dimensioner,
som omsluter en slags randomiserad överblickbarhet;
antaganden, förväntningar
och en rimlig tidsutdräkt,
tydlig i närtidens närhet; vagare för länge sedan,
längst ut,
med sikt såväl bakåt, mot allt som inträffat
och måste omvärderas,
som framåt, in i det förväntade, befarade
och oförutsedda,
just nu med borte gräns i farans riktning
någonstans bortom Nyår, inne i januari,
medan alla övergångsskeden visar sig, tydliga eller diffusa,
i glaskubens sidor, till höger & vänster,
där imperfekt & futurum genomgår diffusa mellanlägen,
till sina karaktärer modulära, utbytbara, infogbara,
omkastade i en otydlig framtids framväxt
och en etsad dåtids falska övertygelser om materialitet,
byggda i sitt omvärderade förflutna där allt rämnar och eroderar,
för att strax Fågel Fenix-stiga i nya obebodda tankar:
Olika slags tomheter trängs, morrar, viskar,
och någonstans hör jag Lilian Varg skratta vasst
som häxan Mara

Bilder flimrar över glaskubens insidor
- lika de ångestdämpande Dorisprojektionerna i tomma rymden
som Miman i goldondern Aniara försåg de vilsekomna med -,
förbiflygande som hallucinatoriska träd & hus,
bortböjda genom kupéfönstrets rasande fait accompli
genom landskapet;
vaga tillfälliga bekantskaper, en räcka one-night stands,
ett ansikte i en folkmassa, någon som skriker i en orgasm
eller gråter efter en katt,
och sådana som ropat eller dött för länge sedan

Skuggor är vi, på botten av vår tankfullhet

Kroppen bultar i tvångsmässig tillblivelse;

efterhand sprickbildad, nerskuren, råramponerad,
slarvsyltad;
nerspolad i dagvattenbrunnar med Olof Palmes blod,
reningsverkad, avidentifierad, gjord ett med Jordens lösdrift
och uppgången i Det Stora Helas jaglösa medvetande

Ja, det rycker i kroppens förtöjningar
när jag tänker på nästa sekund
och sedan minns den
i en räcka sekunder ner i framförskapet,
kuben vibrerande som Heisenbergs osäkerhet
eller en dallrande brylépudding,
tronande uppe på ett franskt köksbord;
minnesförluster kompenserade med övermått
och standardförpackningar

Själv tör jag bistå dagen och glaskuben
med kropp;
det är min uppgift, min naturlighet,
mitt kategoriska imperativ,
så självklart att jag inte upplever det

För att något ska upplevas måste det kärva lite,
studsa, halka, bromsa, avvika, svänga, kittla, smeka,
beröra, krafsa, riva, tafs

Jag ligger staplad i attosekunder,
i en tänkt båge
som sluttar utåt som en raketuppskjutning från Vostochny

Hur ofta jag än – teoretiskt, hypotetiskt – skiktar mig,
är jag varje gång, principiellt, en annan, lite lite grand,
för ”nära” klonar ingen identitet

Jaget är en serie ögonblickliga ögonblicksbilder,
och knappt det,
var och en, i sina dansande följder av glaskuber,
intill förväxling lika DNA-kedjornas dubbelhelixar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingvar Loco Nordin med Poeter.se id #114094 innehar upphovsrätten